

ROZSUDOK

V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Anny Elexovej a členov senátu JUDr. Soni Langovej a JUDr. Ing. Miroslava Gavalca, v právnej veci žalobcu : **A. L., s.r.o.**, IČO : X., so sídlom P. č. 447, X. P., zast. : *JUDr. O. K.*, advokátom so sídlom S. č. 8, X. B., proti žalovanému : **Colné riaditeľstvo Slovenskej republiky** so sídlom Mierová č. 23, 815 11 Bratislava, o **preskúmanie zákonnosti rozhodnutia** správneho orgánu v colnom konaní, na odvolanie žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Prešove zo dňa 23. novembra 2006 č.k. 1 S 99/2004 – 55, takto

r o z h o d o l :

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Prešove č. 1 S 99/2004 – 55 zo dňa 23. novembra 2006 **r u š í** a vec mu vracia na ďalšie konanie.

O d ô v o d n e n i e :

Rozhodnutím č. 12241/04 zo dňa 19.04.2004 žalovaný ako odvolací orgán v colnom konaní potvrdil rozhodnutie Colného úradu Poprad zn. 12078-1/2003, zn. 12078-2/2003 a zn. 12078-3/2003 vydané všetky dňa 30.01.2004 a samotné odvolanie zamietol.

Prvým uvedeným rozhodnutím Colný úrad Poprad postupom podľa § 406 ods. 1 v spojení s § 409 ods. 1 zákona č. 238/2001 Z.z. Colného zákona (ďalej na účely tohto rozsudku len „zák. č. 238/2001 Z.z.“) dodatočne vymeral colný dlh v celkovej sume 227.937,- Sk vzniknutý podľa § 196 ods. 1 v tom čase platného zákona č. 180/1996 Z.z. Colný zákon (ďalej na účely tohto rozsudku len „zák. č. 180/1996 Z.z.“).

Druhým v poradí hore uvedeným rozhodnutím Colný úrad Poprad postupom podľa § 406 ods. 1 v spojení s § 407 ods. 3 zák. č. 238/2001 Z.z. vymeral colný dlh v celkovej sume 66.047,- Sk vzniknutý iným spôsobom ako prijatím colného vyhlásenia podľa § 198 ods. 1 v tom čase platného zák. č. 180/1996 Z.z.

Posledným v poradí hore uvedeným rozhodnutím Colný úrad Poprad postupom podľa § 406 ods. 1 v spojení s § 409 ods. 1 zák. č. 238/2001 Z.z. dovymeral sumu dovoznjej platby 29.420,- Sk, ktorá vznikla podľa § 397 ods. 1 písm. a) zák. č. 238/2001 Z.z..

Rozhodnutia uvedené pod zn. 12078-1/2003 a zn. 12078-3/2003 žalovaný v súlade s prvostupňovým colným orgánom odôvodnil najmä tým, že na základe následnej kontroly bolo zistené, že žalobca v svojich colných vyhláseniach v priebehu rokov 1999 až 2001 nesprávne určil náklady dopravy (napríklad v priebehu roka 1999 žalobca nezapočítal špedičné poplatky do colnej hodnoty tovaru v 30 prípadoch a v 34 prípadoch do colnej hodnoty tovaru započítal náklady dopravy určené podľa vyhlášky č. 266/1993 Z.z.). Na základe uvedeného bola žalobcovi vymeraná nižšia suma dovozných platieb.

Rozhodnutie uvedené pod zn. 12078-2/2003 žalovaný v súlade s prvostupňovým colným orgánom odôvodnil najmä tým, že žalobca prijal na svoj sklad tovar špecifikovaný vo faktúre č. 9 z 25.05.2001 v sume 9.460.440 ITL, ktorý nebol colne prerokovaný, tzn. že išlo o tovar, ktorý unikol spod colného dohľadu.

Následne žalovaný v svojom rozhodnutí odmietol argumentáciu žalobcu, že platná právna úprava mu umožňovala určiť náklady na prepravu tovaru alternatívnym spôsobom, lebo vyhláška č. 266/1993 Z.z. ukladá povinnosť určiť náklady na dopravu podľa sadzovníka uvedeného v jej prílohe, len ak deklarant (žalobca) nepreukáže skutočné náklady na prepravu dovážaného tovaru.

Preto takéto konanie žalobcu žalovaný vyhodnotil ako porušenie colných predpisov právnickou osobou, ktorá spôsobilá, že tovar bol prepustený na základe nesprávnych údajov, resp. bol odňatý spod colného dohľadu.

Proti tomuto rozhodnutiu podal žalobca žalobu zo dňa 14.07.2004.

Krajský súd v Prešove ako súd prvého stupňa podľa § 250j ods. 1 O.s.p. preskúmal napadnuté rozhodnutie žalovaného ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo, a po oboznámení sa s obsahom administratívneho spisu dospel k záveru, že žaloba je nedôvodná.

Vo svojom rozsudku sa krajský súd stotožnil so všetkými právnymi závermi žalobcu, najmä vo vzťahu k oprávnenosti požiadavky zahrnúť do colnej hodnoty manipulačné poplatky a náklady dopravy v skutočnej výške.

Vo včas podanom odvolaní zo dňa 04.02.2007 (č.l. 65) proti rozsudku prvostupňového súdu žalobca prostredníctvom svojho právneho zástupcu poukázal na to, že vec nie je v zmysle § 221 ods. 1 písm. d) a f) O.s.p. posúdená po skutkovej stránke správne a tiež vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. S odkazom na ust. § 156 ods. 2 O.s.p. žalobca poukázal na nemožnosť zistiť z odôvodnenia napadnutého rozsudku, prečo právne názory žalovaného zodpovedajú zistenému skutkovému stavu a prečo a v čom je právny názor žalobcu nesprávny, nakoľko krajský súd sa s námietkami žalobcu nezaoberal a tiež presvedčivým spôsobom mu neobjasnil dôvody, pre ktoré žalobu zamietol.

Ďalej žalobca vo svojom odvolaní vyjadril nesúhlas s tým, že colný úrad postupoval v súlade s § 3 ods. 1 vyhl. Ministerstva financií č. 266/1993 Z.z., pretože postup pri colnom konaní riadi colný orgán. Práve colný orgán v rozpore s cit. § 3 nariadil žalobcovi predkladať čestné vyhlásenia, ktoré však v zmysle s § 66 ods. 2 zák. č. 180/1996 Z.z. nemal prijať, keď neboli doložené dokladmi za dopravu. Naopak, ak sa aj za tejto situácie rozhodol prijať colné vyhlásenia, potom je to dôkazom toho, že využil možnosť určiť náklady za prepravu spôsobom v zmysle citovanej vyhl. Ministerstva financií č. 266/1993 Z.z..

Krajský súd sa podľa mienky žalobcu navyše s prihliadnutím na ust. § 458 ods. 1 zák. č. 238/1996 Z.z. ani nezaoberal s otázkou, či colný úrad bol oprávnený konať, keď samotné konanie nezačalo v čase účinnosti zák. č. 180/1996 Z.z.. Žalobca má za to, že začatie konania pred 1. júlom 2001

je hmotno-právnou podmienkou na to, aby v konaní bolo možné použiť právne predpisy platné pred účinnosťou novšieho zákona. Takisto žalobca zotráva na tom, že ak colný dlh vznikol podľa § 198 ods. 2, tak dlžníkom by mala byť aj osoba, ktorá odňala tovar colnému dohľadu (§ 198 ods. 3 písm. a) zák. č. 180/1996 Z.z.), pretože žalobca pri prestupe tovar pohraničnému colnému úradu nepredložil. Colný orgán nemá na výber, koho určí za dlžníka.

Preto žalobca v závere svojho odvolania požiadal o zmenu napadnutého rozsudku tak, že sa zrušuje nielen rozhodnutie žalovaného ako aj tie, ktoré mu na prvom stupni predchádzali, s priznaním náhrady trov konania.

Z vyjadrenia žalovaného zo dňa 19.07.2007 vyplýva, že v plnom rozsahu trvá na svojom písomnom vyjadrení k žalobe zaslanom krajskému súdu a v podrobnostiach na nej odkazuje. Navyše, keď žalobca vo svojom odvolaní poukazuje na rovnaké skutočnosti a opiera sa o svojvoľný výklad jednotlivých ustanovení zák. č. 180/1996 Z.z., žalovaný nepovažuje za účelné sa opätovne vyjadrovať k jednotlivým námietkam žalobcom uvedeným v podanom odvolaní. Záverom požiadal odvolací súd, aby napadnutý rozsudok krajského súdu potvrdil.

Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „Najvyšší súd“) ako odvolací súd (§ 10 ods. 2 O.s.p.) preskúmal napadnutý rozsudok v rozsahu a z dôvodov uvedených v žalobe postupom podľa zákona č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok (ďalej v texte rozsudku len „O.s.p.“). Po zistení, že odvolanie bolo podané oprávnenou osobou (právnym zástupcom účastníka konania) v zákonnej lehote (§ 204 ods. 1 O.s.p.) a že ide o rozsudok, proti ktorému je podľa ustanovenia § 201 O.s.p. odvolanie prípustné, nariadil vo veci pojednávanie (§ 250g ods. 1 O.s.p.) a dospel k záveru, že odvolanie je dôvodné.

Najvyšší súd pri svojom rozhodovaní o podanom odvolaní vychádza z toho, že žalobca predovšetkým namietal nepreskúmateľnosť právneho posúdenia veci krajským súdom, konkrétne nemožnosť zistiť z odôvodnenia napadnutého rozsudku krajského súdu prečo právne názory žalovaného zodpovedajú zistenému skutkovému stavu a prečo a v čom je právny názor žalobcu nesprávny, nakoľko krajský súd sa námietkami žalobcu (napríklad spochybnenie možnosti využiť dvojité režim určenia nákladov na dopravu alebo možnosťou aplikovať na colné konanie v tom čase zrušený právny predpis)

nezaoberal a tiež presvedčivým spôsobom mu neobjasnil dôvody, pre ktoré žalobu zamietol.

V zmysle § 157 ods. 2 O.s.p. a podľa ustálenej judikatúry súdov konajúcich v správnom súdnictve musí byť z rozsudku súdu dostatočne zrejmé, aké úvahy ho v medziach žalobných dôvodov viedli k právnemu posúdeniu zákonnosti napadnutého rozhodnutia správneho orgánu a jemu predchádzajúcemu postupu. Opačný prístup zakladá nepreskúmateľnosť rozsudku, ktorej dôsledkom je vada nezlučiteľná s právom jednotlivca na súdnu a inú ochranu zaručenom podľa čl. 46 Ústavy Slovenskej republiky.

Po oboznámení sa s obsahom odôvodnenia rozsudku krajského súdu sa Najvyšší súd musel stotožniť s námietkou žalobcu týkajúcej sa nepreskúmateľnosti tohto rozsudku. Krajský súd po podrobnom opise skutočností zistených správnym orgánom v colnom konaní na stranách 4 až 6 takmer totožným spôsobom prevzal dôvody a zistenia obsiahnuté v odôvodnení napadnutých colných rozhodnutí. Záverom str. 6 svojho odôvodnenia krajský súd iba formálne konštatoval, že vyhláška č. 266/1993 Z.z. ukladá povinnosť určiť náklady na dopravu podľa sadzovníka uvedeného v prílohe len vtedy, ak deklarant (žalobca) nepreukáže skutočné náklady na prepravu dovážaného tovaru. Navyše na str. 7 svojho odôvodnenia krajský súd neposkytuje žalobcovi dostatočnú a presvedčivú odpoveď na jeho námietky.

Avšak krajský súd celkom opomenul vyhodnotiť zistený skutkový stav v tom zmysle, či správny orgán žalobcovi v colnom konaní preukázal jeho vedomosť o výške skutočných nákladov na dopravu, poprípade či takáto vedomosť mohla alebo naopak v zmysle námietok žalobcu nemohla nastať, či je vôbec táto vyhláška č. 266/1993 Z.z. ako právny predpis na prebiehajúce konanie použiteľný, a ak nie je použiteľný, potom podľa akého právneho predpisu mal žalobca náklady na prepravu určiť za situácie, keď žalobca sám spochybňoval aplikáciu pôvodného colného zákona (zák. č. 180/1996 Z.z.) v konaní a v čase, keď tento už bol platne zrušený a v svojich účinkoch nahradený zák. č. 238/2001 Z.z. Colný zákon.

Podľa § 3 ods. 1 vyhlášky Ministerstva financií Slovenskej republiky č. 266/1993 Z.z. o podmienkach, za ktorých sa colné konanie vykonáva mimo colného priestoru, o výške nákladov za vykonanie tohto konania a o spôsobe určovania nákladov dopravy tovaru na miesto, kde tovar vstupuje do tuzemska, platí, že ak deklarant nepreukáže skutočné náklady na prepravu dovážaného

tovaru v cestnej doprave na miesto, kde dovážaný tovar vstupuje do tuzemska, určia sa podľa sadzobníka uvedeného v prílohe tejto vyhlášky.

Až na základe takto vykonaných záverov mohol potom krajský súd pristúpiť k analýze správnosti záveru, že svojim konaním žalobca naplnil skutkovú podstatu colného deliktu v zmysle ustanovení príslušného colného predpisu.

Podľa § 250ja ods. 4 O.s.p. ak odvolací súd v správnom súdnictve nedospel k záveru, že je nutné rozsudok súdu prvého stupňa zmeniť tak, že zruší rozhodnutie správneho orgánu a vráti vec žalovanému správnenému orgánu na ďalšie konanie, potom o odvolaní rozhodne spôsobom podľa § 219 až § 221 tohto zákona.

Podľa § 221 ods. 1 písm. h) a ods. 3 O.s.p. odvolací súd rozhodnutie zruší, ak súd prvého stupňa nesprávne právne posúdil vec, a preto nevykonal ďalšie navrhované dôkazy.

Na základe skutkových zistení, hore uvedených právnych záverov ako aj s prihliadnutím na námietky žalobcu obsiahnuté v jeho odvolaní Najvyšší súd rozhodol tak, ako je uvedené vo výroku jeho rozsudku.

Bude preto úlohou krajského súdu dôslednejšie posúdiť jednotlivé rozhodnutia colných orgánov a zväžiť v zmysle hore prijatých záverov, či námietky žalobcu vrátane možnosti aplikácie príslušných právnych predpisov sú opodstatnené.

O trovách odvolacieho súdneho konania rozhodne krajský súd v zmysle § 224 ods. 3 v spojitosti s § 246c O.s.p. v novom rozhodnutí o veci.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu **n i e j e** prípustný opravný prostriedok (§ 246c O.s.p.).

V Bratislave dňa 18. marca 2008

JUDr. Anna Elexová, v.r.
predsedníčka senátu

Za správnosť vyhotovenia :